

[Wilhelm]

vores problem, både fordi undertrykkelse burde bekæmpes overalt, og uanset hvor den forekommer, og fordi netop udviklingen i vort store naboland uundgåeligt har konsekvenser for udviklingen herhjemme. Jeg tænker ikke så meget på de direkte konsekvenser såsom den hysteriske og massivt gennemførte »terroristjagt« i de vestjyske klitter for nylig. Jeg tænker nok så meget på den indirekte påvirkning, støtten til den hjemlige højredrejning. Også herhjemme har der jo i den seneste række år været en række sager omkring berufsverbot, ikke formelt lovfæstet, men reelt. Men det er selvfølgelig ikke noget tilfælde, at åbningstalen ikke indeholder noget om disse udviklingstendenser i Vesttyskland. Det er jo Danmarks nære allierede i EF og i NATO og oven i købet regeret af socialdemokratiets tyske broderparti.

Den voksende modstand i den danske befolkning og i socialdemokratiet imod EF har afspejlet sig i statsministerens åbningstale, om end det kun kommer til udtryk ved nedsettelsen af et tandløst udvalg til undersøgelse af fordele og ulemper, som det hedder, ved det danske medlemskab af EF. Jeg kan godt røbe, hvad dette udvalg må komme frem til, nemlig at EF-medlemskabet har været til fordel for visse storbønder og storkapitalister og til ulempe for først og fremmest lønarbejderne. Det har VS hele tiden sagt, og det er fortsat grundlaget for vores modstand mod EF.

Vi vender os mod tendenserne til opbygning af et overnationalt EF-statsapparat og mener i konsekvens heraf, at indførelse af direkte valg til EF-Parlamentet skal bekæmpes. Ingen kan være i tvivl om, at et direkte valg skal bane vej for yderligere integration. Vi noterer i forbifarten, at her er endnu et punkt, hvor de socialdemokratiske ledere med den daværende statsminister i spidsen førte befolkningen bag lyset inden folkeafstemningen i 1972. Dengang hed det jo, at der ikke ville blive tale om direkte valg i dette århundrede.

Det fremgår af åbningstalen, at der nu skal iscenesættes en charmeoffensiv over for Grønland for at få Grønland til at blive i EF efter indførelsen af hjemmestyre. VS vil også i den kommende tid arbejde for at støtte de kræfter i Grønland, der vil frigøre Grønland fra EF. Arbejdet i hjemmestyrekommissionen ser vi helt anderledes kritisk på end statsmi-

nisteren. Alt tyder på, at hjemmestyret bliver lidt af en narresut. Grønlænderne får indflydelse på de ting, som i forvejen er på skinner: skolen, kirken, kulturlivet m.v. Men på det for Grønland helt vitale område, som hedder rådighed over undergrundens ressourcer, vil den danske stat fortsat sikre sig den afgørende indflydelse. VS vender sig herimod. Vi mener ikke, at den danske stat har nogen som helst ret til at bestemme over udnyttelsen af Grønlands ressourcer eller til at få andel i udbyttet. At Grønland har været en dansk koloni i over 200 år, skulle nødvendigvis være argument for en fortsat imperialistisk politik, men det er i virkeligheden det, der er tale om.

Vi vil også i det kommende år nøje følge regeringens politik over for det sydlige Afrika. Den har hidtil været præget af dobbeltmoral. På den ene side har man verbalt fordømt apartheidregimerne, på den anden side har man accepteret, at danske firmaer, bl.a. Elsam og ØK, har profiteret af den grove udbytning og undertrykkelse. I løbet af det kommende år må regeringen omsider lade ordene følge op af handling, bl.a. ved at gennemføre økonomiske sanktioner over for Sydafrika, gerne sammen med andre, men om nødvendigt alene. Tænk, om Danmark pludselig gik i spidsen i en sådan sag! Det ville nok få en del til at spørre øjnene op, men det er jo da heller ikke ligefrem overvejende sandsynligt, at det vil ske.

Den regering, der fremlægger sit program i dag, har et lidt andet udseende, end den havde, sidst vi så den. Det har affødt adskillige kommentarer i den offentlige debat. For VS' vedkommende kan jeg sige, at personændringerne bekræfter den spådom, vi fordristede os til at fremsætte i afslutningsdebatten for en måned siden, og at de i øvrigt interesserer os en papand. Ministrenes embedsforrelse er ikke deres personlige, ministrenes handlinger er regeringens handlinger. Regeringen og regeringspartiet er ansvarlige for enhver af disse handlinger, og så længe regeringen og regeringspartiet ikke tager afstand fra nogen af disse handlinger og søger dem ændret, så er personændringerne i vore øjne aldeles ligegyldige. Der er skiftet ud på ministerbænkene. Dette falder, inkl. justitsministeriet, ind under den vurdering, jeg har fremsat. Det blev bekræftet i går af statsministerens fuld-